

JOS KRISTUS TULISI, TUNTISIMMEKO HÄNET?

Pekka Ervastin esitelmä 26.12.1930

Jeesus Kristus, kuten muistamme evankeliumin kertomuksesta, ilmestyi kuolemansa jälkeen kahdella eri tavalla opetuslapsilleen. Ensinnäkin, hän ilmestyi fyysisessä muodossaan – ainakin semmoisessa ruumiissa, joka oli hänen fyysisen ruumiinsa näköinen ja kaltainen kaikella tavalla, niinkuin me sitä voimme sanoa, – kirkastetussa fyysisessä ruumiissa. Ensin hän ilmestyi sillä tavalla, niinkuin muistamme, Maria Magdaleenalle ja muutamille toisille naisille, ja sitten niille opetuslapsilleen, jotka kulkivat Emmauksen tiellä ja jolloin Jeesus Kristus seurasi mukana siihen huoneeseen, jossa opetuslapset kokoontuivat. Sitten hän vielä, evankeliumin mukaan, ilmestyi Öljymäellä, jonka jälkeen hän katosi, astui taivaaseen. – Mutta Pistis Sophia, jota kirkko ei ole hyväksynyt kanooniseksi, kertoo niinkuin muistamme, että Jeesus oli useampia vuosia – 11, 12 vuotta – opetuslastensa kanssa ja opetti heitä, oli siis fyysisessä olomuodossaan, heitä opettanut. Myöskin tiedämme kirkkohistoriasta, että jokin kirkkoisä – verrattain lähellä tuota aikaa elänyt kirkkoisä, – kertoo, että Jeesus vielä kaksikymmentä vuotta eli opetuslastensa parissa ja opetti heitä. – Tämä nyt oli se toinen tapa, millä Jeesus Kristus ilmestyi kuolemansa jälkeen – se, että hän oli ikäänkuin fyysisenä olentona opetuslastensa seurassa. Mutta toinen tapa, jolla hän myöskin ilmestyi, oli semmoinen, niinkuin ikään tiedämme „Uudesta testamentista“, „Apostolien teoista“ ja „Paavalin kirjeistä“, että hän ilmestyi näyissä, semmoiselle opetuslapselle, joka kykeni häntä näkemään. Ensimmäinen kertomus siitä on „Apostolien teoissa.“

Kerrotaan, että kun diakooni – jonka muistoksi tämänpäi-

väistä juhlaa vietetään – oli viety oikeuteen, tuomittu kuolemaan ja kivitettiin, että hän näki silloin taivaitten aukenevan ja Jeesuksen Kristuksen seisovan taivaissa Isän oikealla puolella. – Niinikään muistamme että Paavalilla oli ihmeellinen näky. Hänelle Damaskuksen tiellä taivaat aukenivat, hän näki Jeesuksen Kristuksen ja kuuli hänen äänensä, kun hän puhui ja kysyi „Miksi sinä vainoat minua?“

Näillä kahdella tavalla Jeesus Kristus ilmestyi kuolemansa jälkeen. Ja meidän ei sovi ihmetellä, että ensimmäisessä seurakunnassa oli semmoinen luja usko ja toivo, että Vapahtaja vielä tulee heidän luokseen hyvin pian, ja se tapaus on erikoinen sen kautta, että silloin käy niinkuin tuomio. Aikakauden (aioonin) loppu tulee ja uusi aika alkaa, jolloin Jeesus tulee hallitsemaan messiaana. Juutalaiset olivat aina odottaneet messiasta, joka hallitsisi maailmaa. – Niinkuin ennen keisarit ja kuninkaat olivat hallinneet maailmaa – ja sortaneet, – niin nyt tulisi Jeesus Kristus; mutta sen sijaan, että hän antaisi kenenkään kärsiä ja olla onneton, hän valmistaisi onnen kaikille. Tämä oli juutalaisten messias-toivo, ja nyt kristityt, opetuslapset omaksuivat tuon vanhan messias-toivon juuri siitä syystä, että Jeesus Kristus oli heille ilmestynyt kuolemansa jälkeen – ja nyt varmasti tulee pian. Ja meidän täytyy sanoa, että vaikka kristityillä seurakunnilla oli suuria pettymyksiä tässä suhteessa jo ensimmäisellä vuosisadalla, niin se usko ei kuitenkaan kuollut, vaan jäi elämään kristittyjen kesken, ja vaikka nyt on kulunut kaksituhatta vuotta siitä, niin yhä tuo usko elää – että Vapahtaja tulee takaisin, että tulee Jeesus Kristus maan päälle, ja silloin hän muuttaa kaikki uudeksi. Meidän ei tarvitse muistella sitä, että vuonna yksituhatta täällä Euroopassa odotettiin tuon suuren tapahtuman tapahtuvan ja ihmiset valmistautuivat ottamaan vastaan tuon suuren tapauksen. Suurissa joukoissa kokoonnuttiin silloin näkemään kuinka taivaat aukenisivat ja Vapahtaja tulisi pilvessä maan päälle. – Vaikka emme ajattelekaan sitä, niin tiedämme, että yhä vielä

tänäpäivänä on tuo odotus ollut olemassa, ja ihan meidän aikanamme on odotettu, että Kristus tulisi takaisin maan päälle. On ollut lahkokuntia, jotka olivat odottaneet, että tämä tapahtuisi vuonna 1914. Maailman sota syttyikin silloin, mutta jos Kristus ei silloin ilmestynyt, niin odottavat he, että se pian tapahtuisi. Ja aivan äskettäin saimme lukea sanomalehdistä, että joku joukko odotti, että Kristus tulee takaisin maan päälle, ja he aina yöllä kokoontuivat jollekin kentälle ja odottivat, että Kristus tulisi takaisin maan päälle. Näin ovat ihmiset pettyneet. On aivan meitäkin lähellä teosofisissa piireissä sanottu, että Kristus tulee takaisin maan päälle ja tiedämme, kuinka suuri pettymys se on ollut, sillä se ihminen, josta näin uskottiin, on itse sanonut, ettei hän ole semmoinen. Tällä tavalla täytyy meidän tunnustaa, että kristikunta on monta kertaa pettynyt ja tulee vielä monta kertaa pettymään, ennenkuin kristityt oikein ymmärtävät mitä tuommoisilla sanoilla – „Kristuksen tuleminen“, „Jeesuksen Kristuksen tuleminen ja Jeesuksen tuleminen“ – ymmärretään ja mitä ne oikein merkitsevät. Ennenkuin tämä ymmärretään, tulee tietysti monta kertaa olemaan suuria pettymyksiä. Meillä on täysi syy tutkia tätä seikkaa ja päästä selville siitä mitä tuo „toinen tuleminen“ oikeastaan merkitsee? Mitä se meille merkitsee? Ja mitä se ihmisille nykyaikana ja koska tahansa merkitsee? Jos sillä on joku historiallinen merkitys, jos sillä on joku merkitys jonkun miljoonan vuoden perästä, eikä sillä nyt ole käytännöllistä merkitystä? – Mutta noilla sanoilla, kun sanotaan että „Kristus tulee takaisin meille jokaiselle“, on käytännöllinen merkitys. Ja syytä on hieman tutkia tuota merkitystä.

Jotta me ymmärtäisimme sen, täytyy meidän ennen kaikkea tehdä selvä ero noiden kahden nimityksen välillä. Meidän täytyy tehdä ero „Jeesuksen“ ja „Kristuksen“ välillä. Tämä ero ei ole mikään tuulesta temmattu, sillä evankeliumi itse sanoo, että „Jeesus, jota sanotaan Kristukseksi.“ Ja me tiedämme että „Kristus“ eli „Christos“ on kreikkalainen laatusana; ei mikään

substantiivi, nimisana. Nimitys merkitsee „voideltu“ ja tämä vanha sana vastaa juutalaista „Massiah’ia“, ja se, kun käännettiin kreikaksi, oli „Kristus“. Siis ero oli näiden kahden, „Jeesuksen“ ja „Kristuksen“ välillä. Ja tiedämme, että „Jeesus“ oli tuon ihmisen nimi, joka eli tuhatyhdeksänsataa vuotta sitten. Se oli tuon juutalaisen, natsaretilaisen, nasiirin nimi: „Jeesus“, „Jehoshua“. Ja hän oli se ihmeellinen ihminen, josta jo hänen äidilleenkin ilmestyksessä ilmoitettiin, että hänestä tulee kansansa pelastaja. Ja tämä ihmeellinen ihminen, jonka aikaisempia vaiheita olemme ennen pohtineet, oli todella kuin Jumalan valitsema – maailmankaikkeuden, aurinkokuntamme valitsema erikoiseen tehtävään. Hän oli itse valmistanut itsensä siihen suureen tehtävään rakkautensa, antaumuksensa, puhtautensa kautta, – kautta vuosituhansien. Hänen tehtävänsä oli ottaa vastaan Isän, Jumalan kuva täydellisestä ihmisestä; se kuva, joka Isän Jumalan tajunnassa on ollut elävänä maailman alusta saakka, – jota myöskin sanotaan taivaalliseksi ihmiseksi. Tämä elävä taivaallinen ihminen on saanut myöskin nimen „Kristus“ eli „Voideltu“, „kosmillinen Kristus,“ „Jumalan Poika“, koska se täydellisen ihmisen kuva, joka Isän Jumalan tajunnassa on ollut alusta saakka, on hänen oma poikansa, hänestä itsestään lähtenyt, hän itse muodossa ilmenneenä. Tämä „Jumalan Poika“ on meiltä myöskin nimen „kosmillinen Kristus“ saanut. Ja se „kosmillinen Kristus“, joka siis ei ole mikään persoona itsessään, vaan on Isän Jumalan oma olemus, Isän Jumalan täydellisyysajatus maailmassa, on laskeutunut Jeesukseen. Jeesus Natsaretilainen otti sen vastaan – sen Kristuksen. Hän otti sen kokonaan vastaan. Se oli hänen ihmeellinen työnsä. Kaikki suuret tietäjät, vapahtajat ja uskonnonperustajat, jotka ovat ihmiskunnassa ilmestyneet, ovat ottaneet vastaan tämän saman elävän „Jumalan Pojan“ – jonka kautta kaikki on luotu, mikä luotu on, mutta ei kukaan vielä ennen Jeesus Natsaretilaista siinä määrin, että kosmillinen Kristus olisi laskeutunut tähän fyysilliseen maailmaan. Kuka

oli ottanut hänet vastaan järjessään ja ajatuksissaan kuin Buddha – ja tietysti myöskin suuressa säälissään ja myötätunnossaan; mutta ei kukaan ollut sillä tavalla ottanut vastaan Kristusta kuin Jeesus Natsaretilainen. Sillä hän oli se ensimmäinen, jossa Jumalan rakkaus ja henki läpitunki kaikki jäsenet koko hänen personallisessa olemuksessaan, että hän kuin hävisi Jumalaan, mutta samalla säilytti koko oman minuutensa, joka miljoonia vuosia oli rakastanut ihmiskuntaa ja koko olemassaoloa. Hän oli „minä“ ja samalla hän oli kadottanut itsensä Jumalassa. Tämä oli hänen mysterionsa. Sitten, kun hän oli ottanut vastaan itseensä Jumalan Pojan, vasta silloin syntyi Jeesus Kristus, kun syntyi kuin uusi olento tässä aurinkokunnassa „Jeesus Kristus“, ja se oli „Jeesus Natsaretilasen“ ja „Kosmillisen Kristuksen“ eli „Jumalan Pojan“ yhtymästä. syntynyt. Meidän täytyy huomata siis, että kun puhutaan Kristuksen tulemisesta, ei voida puhua muusta kuin „Jeesuksen Kristuksen“ tulemisesta.

Olen näiden esitelmien otsikoissa nimenomaan painostanut sitä, että me emme voi puhua erikseen Kristuksen – tai Jeesuksen tulemisesta. Tämän ensimmäisen esitelmän otsikkona on: „Jos Kristus tulisi, tuntisimmeko hänet?“ – Nyt voisi ajatella, että Kristuksella tarkotettaisiin määrättyä henkilöä, – ja tuntisimmeko me hänet: Nimenomaan valitsin semmoisen otsikon, että voisi painostaa, kuinka väärä se semmoinen ajatus on. Ja toisen esitelmän aiheeksi olen valinnut: „Jos Jeesus tulisi – „. – Silloin voisi ajatella, että jos joku mestari voisi tulla, ja se olisi Jeesus Natsaretilainen – , ja tahdoin senvuoksi tuon otsikon, että – Jeesus ei voi tulla, sillä semmoista Jeesusta ei ole enää. On aivan toista, että on ollut ihmisiä, eri kehittyneitä olentoja – Jeesuksia, Jehoshuoita, esimerkiksi Jeesus ben Pandira. Ja semmoiset ihmiset, jotka ovat kehittyneet korkeiksi mestareiksi, voivat kyllä ilmestyä uudestaan maan päälle mestareina takaisin ja jos nimellä Jeesus ajatellaan jotain semmoista tavallista mestaria, silloin joka semmoinen Jeesus

voisi tulla takaisi jos hän tahtoo, mutta se ei ole Jeesus Natsaretilainen, sillä hän ei ole enää ainoastaan on Jeesus Kristus. – Ensi sunnuntaina tahdon siis puhua tästä Jeesuksesta, Jeesuksesta Kristuksesta, Jeesus Natsaretilaisesta ja – Jeesus Kristuksesta, mitä hänen tulemisellaan tarkoitetaan.

Tänään tahdon puhua Kristuksesta, mitä tarkoitetaan todella „Kristuksen tulemisella“, sillä jo ensimmäisten kristittyjen kesken puhutaan siitä (Paavali puhuu Kristuksesta kirjoissaan) ja sillä on ollut selvä ja määrätty merkitys. Me tiedämme kyllä sen merkityksen; se on aivan hyvin tunnettu, mutta meidän on erittäin hyvä aina silloin tällöin muistuttaa mieleemme, mitä tarkoitetaan Kristuksen tulemisella. –

Muistakaamme nyt, että sana „Kristus“ tarkoittaa „kosmilista Kristusta“. Sitä lähellä on myöskin Jeesus Kristus, mutta Kristuksella tarkoitetaan kosmista Kristusta, elävää, Jumalan Poikaa, joka on aina ollut tässä meidän aurinkokunnassamme, niinkuin koko maailmassa. Siinä on aina ollut tämä kosminen Kristus, Jumalan Poika, Isän Jumalan täydellisyyssajatus koko olemassaolon merkityksestä; ja se on aina. Sentähden emme voi puhua toisesta Kristuksen tulemisesta, koska Kristus aina on ja koska Kristus Jeesus Natsaretilaisen kautta tuli niin lähelle meidän ihmiskuntaamme, että Kristus nyt ei enää ole korkeammilla tasoilla, vaan tässä fyysisessä maailmassa, sen eetterisessä, näkymättömässä puolessa; ja siinä kosminen Kristus tietysti aina on läsnä. Ei kosminen Kristus siis voi tulla. Se on. – Sentähden on olemassa sangen merkillinen kohta Matteuksen evankeliumissa, kahdessakymmennessäneljännessä luvussa. – Opetuslapset kysyivät Jeesukselta: „Koska tuo aika nyt sitten tulee; maailman loppu ja Kristuksen tuleminen.“ – Silloin Jeesus vastauksessaan käyttää sanaa: „Parusja“ – joka on kreikaksi käännetty aramenilaisesta sanasta. Sentähden sanotaan tätä oppia, Kristuksen toisesta tulemisesta teologiassa „Parusjaksi“? Mutta mitä merkitsee tämä sana? – Ei se merkitse tulemistä; se merkitsee läsnäoloa.

Jeesus tahtoo teroittaa: Kristus on läsnä, ja siitä ja siitä te tunnette hänet.“ – Siis, emme voi puhua Kristuksen tulemisesta, vaan ihmisten tulemisesta Kristuksen luo. Kristus on –, mutta me ihmiset yksilöinä tulemme Kristuksen luo, ja sillä tavalla, että aivan yksin tulemme Kristuksen luo. Kyllä sitten myöskin voimme vaikka yhdessä tulla Kristuksen luo; se on mahdollista. „Kristus“, „Vapahtaja“, – „Jumala itse on aina meidän luonamme, odottaen vain, että me tulisimme hänen luokseen. Silloin on erinomaisen tärkeää juuri meille, että tunnemme Kristuksen, tiedämme, mitkä tunnusmerkit on Kristuksella, mistä voimme tietää milloin Kristus on meissä, yhdessä joukossa tai yhdessä yksilössä, – koska Kristus on minussa, koska jossakussa teistä. Mistä minä voin tietää – onko Kristus jossakussa? En heti voi tietää – onko Kristus minussa; olen vasta ehkä vasta-alkaja, – mutta voin sanoa että Kristus on toisessa. – Ja Kristus-ihminen, joka henkisesti elää, ei hän itseään ihaile, eikä korkealle aseta. Henkisesti elävä ihminen aina näkee, kuinka kaukana hän vielä on Isän Jumalan täydellisyydestä. Kuinka Kristus todella saa paljon tehdä työtä ja auttaa häntä ennenkuin hän tulee täydelliseksi. Senhän hän näkee itsensä suhteen; mutta toisessa hän voi nähdä Kristuksen. Kun hän tietää oikeat tunnusmerkit, silloin hän voi nähdä toisessa Kristuksen, – ja sitä hän juuri Jeesus Kristuskin tahtoo, meille opettaa, että oppisimme näkemään Jumalan Pojan ja Kristuksen kaikkialla. – Sentähden sanookin Jeesus, vastatesaan opetuslapsien kysymykseen, että koska he voivat tietää, milloin Kristus tulee: „Ensin kuuluu kaikenlaista paha, tulee suuria sotia, onnettomuuksia, tapahtuu hirmuisia asioita, on vaivaa ja kärsimystä; se on ensimmäinen merkki Kristuksen tulemisesta.“ Meidän ei tarvitse kuin ajatella tätä maailmaa ja tätä elämää – koska me ihmiset aavistamme Kristuksen läsnäoloa aivan tietämättämme. Me huomaamme, että Jumala on ja me ihmiset olemme sängen pieniä silloin juuri kun onnettomuudet meitä kohtaavat. Kun tuli maailmansota,

kapinat, salaperäiset onnettomuudet – kuten äskettäinen „Oberonin“ hukkuminen – kun monet ihmiset menettävän henkensä äkkiä, kun semmoista tapahtuu, silloin huomaamme, että olemme veljiä – tunnemme itsessämme noita tuskia, mitä nuokin tunsivat, jotka hukkuivat. Silloin on meille ikäänkuin elämän puolesta annettu muistutus: „muistakaa Kristusta, muistakaa että minä olen täällä. Te olette kaikki veljiä, pieniä ihmisiä. Jos te ette ole tietoisia Jumalan Pojan läsnäolosta, niin te olette pieniä, yksinäisiä olentoja, jotka huudatte vaan ulos elämän pimeään“ – Sentähden kaikki onnettomuudet, jotka kohtaavat ihmiskuntaa, ovat omiansa herättämään meissä tietoa Jumalasta. Sillä Kristus, Jumala on silloin tuo rakkaus, se vaistomainen myötätunto ja rakkaus, jota tunnemme toisiamme kohtaan. Se on Kristus, Jumala meissä, ja me ihmiset, mehän voisimme, jos tahtoisimme olla oikein ihmisiä. Voisimme elää sillä tavalla, että meillä aina olisi sisällämme tuo elävä tunne siitä, kuinka pieniä olemme ja kuinka kaikki olemme yhtä ja kuulumme toisillemme ja kuinka kaikki olemme Isän Jumalan lapsia. Semmoinen tunne meissä pitäisi aina olla ja sentähden elämä kovakouraisesti näyttää, että olemme harhaan menossa, kun emme muista sitä. Sentähden Jeesus sanoo: „Kristuksen läsnäolo on aina elämässä suurten onnettomuuksien ja vaarojen takana.“ – Mutta Kristuksen läsnäolo voidaan toisellakin tavalla tuntea. Se voidaan tuntea suurella riemulla ja ylitsevuotavassa onnessa. – Minä en silloin ajattele niin paljon jotain persoonallista onnea, vaikka ihminen silloinkin, kun hän on persoonallisesti onnellinen, tuntee itsensä nöyräksi ja kysyy: kuinka minä olen niin suuren onnen ansainnut? – Siis oman onnensa hetkellä ihminen myöskin tulee nöyräksi Jumalan edessä. Jos en sitä ajattele niin paljon, niin ajattelen semmoista autuutta, inspiratiota, jota ihminen voi tuntea sekä yksilönä, että yhdessä toisten kanssa. Ihmiset voivat viettää jonkun yhteisen pyhän juhlahetken ja silloin he tuntevat kaikki itsensä autuaiksi, nousevat hengessään ja tuntevat olevansa täynnänsä

rakkautta kaikkia eläviä ja kuolleita kohtaan. He tuntevat silloin rakkautta, hyvyyttä ja puhtautta sydämessään ja silloin voivat nousta korkealle jumalalliseen ekstaasiin. Ainakin yksilöt voivat sillä tavalla nousta. Tällöinen onni, ekstaasi voi myöskin nostaa meidät Kristuksen luo, me tulemme silloin Kristuksen luo. – Mutta semmoiset ekstaasin hetket, jotka eivät herätä meissä alempaa luontoamme vaan puhdistavat meidät niinkuin suuressa kirkkaassa tulessa ja nostavat valon maailmoihin, eivät tule meille, jollemme ole jotenkuten valmistautuneet. Sentähden on niin tärkeätä, että Jeesuksen itsensä osoittamalla tavalla valmistamme itseämme ottamaan Kristuksen vastaan, niin että Kristus voi tulla meidän luoksemme, – tai paremmin sanoen – että me voimme havaita Kristuksen olemisen meissä.

On muutamia tarkkoja määritelmiä, ehtoja, olemassa, jotka täydymme täyttää, voidaksemme tuntea Kristuksen. – Semmoinen on esimerkiksi se, että meidän täytyy olla totuudenetsijöitä; meillä täytyy olla totuus kallis. Sillä vasta, kun olemme totuudenetsijöitä ja kun totuus on meille kallis, voimme nousta mielessämme ja hengessämme kaikkien rajoitusten yli, jotka eroittavat ihmisiä toisistaan. Voimme esimerkiksi ymmärtää ja nähdä, että Kristuksen, Jumalan – edessä ei ole olemassa mitään erikoisia uskontoja siinä merkityksessä kuin me ihmiset ymmärrämme uskontoja. Ei ole Kristuksen edessä muhamettilaisia, juutalaisia, kristittyjä, buddalaisia . . . ; Kristuksen edessä on olemassa ainoastaan ihmisiä. Ja jos ihminen etsii totuutta, silloin hän on tilaisuudessa tutkimaan erilaisia uskontoja. Hän kasvaa niin suvaitsevaiseksi, että hän nousee kaikkien uskontojen yläpuolelle ja näkee, että elämässä on kysymyksessä todellisuus. Kristus, Jumala – on todellisuus. Ei Jumala ole ainoastaan muhamettilaisten, kristittyjen buddalaisten . . . jumala. Todellisuudessa on Jumala ainoastaan se totuus, joka on kaikkien käsitysten takana ja johon ei yksikään inhimillinen käsite ulotu. Ja Kristus sulkee syliinsä kaikki ihmiset, kaikki

uskonnot. Kaikkia Kristus odottaa ja sulkee syliinsä yhtä suurella rakkaudella. — Jos joku kristitty ajattelee itsestään: „minä olen parempi kuin buddalainen,“ — tai jos buddalainen ajattelee: „minä olen parempi kuin kiinalainen“, — silloin se ihminen erehtyy; silloin hän ei voi tuntea Kristusta vielä. Silloin vasta hän voi tuntea Kristuksen, kun hän huomaa että Kristus on kaikkien Jumala ja Jumala on kaikkien isä, kaikkien huoltaja. Se on ensimmäisiä ehtoja, että hän osaa rakastaa ihmisiä, kuuluivatpa he mihin lahkoon, — siviilirekisteriin, tai mihin tahansa. Kristukselle eli Jumalan Pojalle ne ovat itse asiassa sängen pieniä asioita. Silloin on kysymyksessä ainoastaan ihmisen rakastava sydän, joka näkee veljen jokaisessa ja jokaista tahtoo auttaa, opastaa ja rakastaa. Se on ensimmäinen ehto. — Jos näemme ihmisen, joka ymmärtää jokaista ihmistä ja koettaa auttaa niin paljon kuin osaa, silloin voimme nähdä, että tuossa ihmisessä on Kristuksen henki. Kristus on aivan kuin tullut hänen luokseen.

Meillä on toinenkin semmoinen tunnusmerkki. Meillä on ne tunnusmerkit, jotka Jeesus Kristus antoi meille omissa käskyissään. Jos me näemme ihmisen siis, joka ei suutu, joka nähtävästi on voittanut itsensä, ei semmoisen, jolle suuttumattomuus on vain ulkonaista kulttuuria, vaan jonka suuttumattomuus on oman sydämensä hyvyyttä ja sentähden ei voi suuttua, koska hänen sydämensä tahtoo olla yhtä hyvä kaikille — jos me näemme semmoisen ihmisen, silloin voimme sanoa itsellemme: hänessä on Kristuksen henki. — Se suuttumattomuus ei ole mitään luonnon laiskuutta. Se ei johdu siitä, että ihminen on liian hidas suuttuakseen, vaan se on sitä, että ihminen on hermoissaan niin hienostunut. Häntä voisi loukata ja suuttuttaa, mutta hän ei suutu, sillä hänen sydäimestään vuotaa hyvyys alinomaan, niin että hän ei voi suuttua. — Siinä ihmisessä on Kristuksen henki. Kristus on tullut hänen luoksensa ja hän tahtoo kulkea Kristuksen jäljessä. — Ei se myöskään merkitse, että hän ei nuhtelisi ja sanoisi ojentavaa sanaa. Hän sanoo

sanan suuressa rakkaudessa, että se vaikuttaa silloin ehdottomasti ja tepsii. – Leo Tolstoi sanoo jossain kirjassaan: „meidän täytyy aina yhtämittaa nousta ikäänkuin vastarintaan pahaa vastaan sillä tavalla, että vaikka emme tee mitään väkivaltaa, väkivaltaisia tekoja, me kyllä kielellämme huomautamme siitä jos joku erehtyy; me emme saa olla välinpitämättömiä, jos veli menee kadotustaan kohti.“ – Meidän ei tule sillä tavalla huolehtia kuin usein rakastavat äidit huolehtivat, että menettävät hermovoimansa, täytyy uskoa että maailmassa on hyvä johto kaiken takana. Me ystävällisesti neuvomme, jos näemme väärin tapahtuvan. –

Meillä on kaikki Jeesuksen käskyt, jotka ovat suorastaan tunnusmerkkejä Kristuksen läsnäolosta. Jeesus on osannut tuoda esille nämä tunnusmerkit. Hänessä eli Jumalan Poika, ja hänen käskyissään ei tuonut esille mitään mielivaltaa, – millä tavalla pitäisi olla, että pääsisi jonkun taivaallisen olennon mielisuosioon – vaan niitä elämän lakeja, jotka vallitsevat tässä maailmankaikkeudessa, sen perikuvan. Hänessä itsessään oli tuo perikuva, se ohjelma, suunnitelma, jonka mukaan kaikki tässä elämässä on järjestetty. – Hän toi esille mitä elämässä on toteutettava, jos tahdomme elää sopuossuudessa elämän, Jumalan kanssa. – Ei semmoisen niinkuin juutalaisten Jehova esimerkiksi, joka oli ankara ja rankaisi, jos ihmiset eivät totelleet häntä. Ei minkään semmoisen jumalan. – Jumalahan on sisäinen elämän laki, elävä tajunta. Sentähden Jeesus Kristus kuvasi käskyissään näitä sisäisiä totuuksia, joiden täytyy päästä esille ihmisessä. Ja niiden täytyy tulla esille niissä, jotka totuutta etsivät.

Kun Jeesus Kristus esimerkiksi puhuu puhtauden käskystä, – kun me luulemme aistillisissa saavamme elämän onnen – niin hän sanoo: „ei teidän tarvitse sillä tavalla erehtyä. Teidän täytyy tietää, että elämän peruslaki on puhtaus ihmisen mielessä – ajatuksessa. Pyrkikää siihen; silloin Jumalan Poika tulee teidän luoksenne. Pyrkikää puhtauteen, mutta ei millään

väkipakolla. Puhtaus on sitä, että te olette vapaasti sitä, mitä te jumalallisina henkiolentoina olette. Puhtaus on sitä, että ette etsi nautintoa, vaan odotatte rakkautta veljeyttä – toisiltanne.“ – Mitään nautintoja ei tarvitse etsiä, sillä ne tulevat itsestään niin kauniina ja puhtaina silloin, kun ihminen vaan itse tahtoo kulkea mestarin jäljessä. Kun me näemme ihmisen, joka hohtaa puhtautta, jonka ajatukset ovat kulkeneet ikäänkuin elävän tulen läpi, jonka tunteet ovat täynnä myötätuntoa, hyvyttä, rakkautta, puhtautta, silloin sanomme: „tuossa on Kristuksen henki; tuo ihminen on tullut Kristuksen luo.“

Ne ovat kaikki, niin sanoaksemme, valmistavia merkkejä. Mutta ne ovat aivan välttämättömiä. Me emme mitään voi tietää Jeesuksen Kristuksen mysteriosta, jollemme kulje ja elä näissä merkeissä, näiden käskyjen mukaan, sillä sanoohan Jeesus aivan nimenomaan: „En minä ollenkaan tunne niitä, jotka huutavat 'Herra, Herra'. En minä tunne heitä. Tunnen ainoastaan niitä, jotka tekevät mitä minä olen käskenyt.“ – Ja me näemme, kuinka meidän kristinuskossamme on huudettu: „Herra, Herra.“ Kirkoissa on paasattu, puhuttu ja saarnattu, kuinka Jeesus Kristus on Jumala ja kuinka häntä on palveltava: „Anna meille ijänkaikkinen autuus, sentähden että sinun poikasi on sovittanut meidän syntimme.“ – Tällaisia asioita on toistettu kristikunnassa ollenkaan ymmärtämättä, mitä ne merkitsevät. On semmoinen Jumalan-palvonta, että huudetaan: „Herra, Herra“, – mutta ei tunneta mitä Jeesus on opettanut. – Sentähden Jeesus sanoo: „se on turhaa, tuo kaikki mitä te huudatte. Älkää huutako; palvokaa, mutta tehkää mitä minä olen käskenyt.“